

(יד) בשעה שטמאי נפש חייבים - כגון שלא בשעת הקרבת הפסח (טו) ובשעה שאין טמאי נפש חייבים - כגון בשעת הקרבת הפסח שטמאי מהים נכנסים אפילו לכתחלה דקיי"ל פסח צבור דומה טומאה: (טז) אין זבים ומצורע' חייבי' - בהכרח אלא מלקות

משום ולא יטמאו אה מחיהם אבל

ליכא לחיובי' כרת דהא אחקם

למחא לנפש ור' יהושע מוקי להאי

כל צרוע וכל זכ לחלוק ממחטת:

איהכנס קאי דהכי ריכסי' דקרא

משה ולא יטמאו אה מחיהם אבל

ליכא לחיובי' כרת דהא אחקם

למחא לנפש ור' יהושע מוקי להאי

כל צרוע וכל זכ לחלוק ממחטת:

איהכנס קאי דהכי ריכסי' דקרא

משה ולא יטמאו אה מחיהם אבל

ליכא לחיובי' כרת דהא אחקם

למחא לנפש ור' יהושע מוקי להאי

כל צרוע וכל זכ לחלוק ממחטת:

איהכנס קאי דהכי ריכסי' דקרא

משה ולא יטמאו אה מחיהם אבל

ליכא לחיובי' כרת דהא אחקם

למחא לנפש ור' יהושע מוקי להאי

כל צרוע וכל זכ לחלוק ממחטת:

איהכנס קאי דהכי ריכסי' דקרא

משה ולא יטמאו אה מחיהם אבל

ליכא לחיובי' כרת דהא אחקם

למחא לנפש ור' יהושע מוקי להאי

כל צרוע וכל זכ לחלוק ממחטת:

איהכנס קאי דהכי ריכסי' דקרא

משה ולא יטמאו אה מחיהם אבל

ליכא לחיובי' כרת דהא אחקם

למחא לנפש ור' יהושע מוקי להאי

כל צרוע וכל זכ לחלוק ממחטת:

איהכנס קאי דהכי ריכסי' דקרא

משה ולא יטמאו אה מחיהם אבל

ליכא לחיובי' כרת דהא אחקם

למחא לנפש ור' יהושע מוקי להאי

כל צרוע וכל זכ לחלוק ממחטת:

איהכנס קאי דהכי ריכסי' דקרא

משה ולא יטמאו אה מחיהם אבל

ליכא לחיובי' כרת דהא אחקם

למחא לנפש ור' יהושע מוקי להאי

כל צרוע וכל זכ לחלוק ממחטת:

איהכנס קאי דהכי ריכסי' דקרא

משה ולא יטמאו אה מחיהם אבל

ליכא לחיובי' כרת דהא אחקם

למחא לנפש ור' יהושע מוקי להאי

כל צרוע וכל זכ לחלוק ממחטת:

איהכנס קאי דהכי ריכסי' דקרא

משה ולא יטמאו אה מחיהם אבל

ליכא לחיובי' כרת דהא אחקם

למחא לנפש ור' יהושע מוקי להאי

כל צרוע וכל זכ לחלוק ממחטת:

איהכנס קאי דהכי ריכסי' דקרא

משה ולא יטמאו אה מחיהם אבל

ליכא לחיובי' כרת דהא אחקם

למחא לנפש ור' יהושע מוקי להאי

כל צרוע וכל זכ לחלוק ממחטת:

איהכנס קאי דהכי ריכסי' דקרא

משה ולא יטמאו אה מחיהם אבל

ליכא לחיובי' כרת דהא אחקם

למחא לנפש ור' יהושע מוקי להאי

כל צרוע וכל זכ לחלוק ממחטת:

איהכנס קאי דהכי ריכסי' דקרא

משה ולא יטמאו אה מחיהם אבל

ליכא לחיובי' כרת דהא אחקם

למחא לנפש ור' יהושע מוקי להאי

כל צרוע וכל זכ לחלוק ממחטת:

הייע טמאי' משום דכתיב בכל קדש לא חגע ואחזקת קדש למקדש אבל ר' יהושע דליף מכל מהור יאכל בשר - והגש למעוטי פסח הבא בטומאה איה לא מוקי ללכוי זריקה ונפקא ל' מיעוטא לפני זריקה מאשר יקרב בסוף פ"ב דמסילה (יו"ד ב') כדריש ר' אלעזר בן שמעון הסמי וכו' כל הכוונה עולה

כסוגן ואחזקת צדק דלא חקשי לן הא

דדריש לעיל (ס) לפני זריקה מכל טהור

וגו' והגש וכן הוא במנחת פ"ב (ק"ה

ע"ב) ולקמן דריש (אמור פ' ד' פס' ז')

מאשר יקרב וכו' בפס"ב דמסילה (שכ')

ולפמ"ש ח"ט דהאי ר' אליעזר ר"א

ר' אלעזר בן שמעון וכו' יהושע וא"ש

כנ"ל - ונפיק' ל' לתר קדושת הא"ל שהנחיל לעיל דכ"ה אין חייבים

עליו שה' דלר' יוחנן מאי אריז דפטורים מכרת - הא ממלקות נמי

פטורים - ולפי ה"ל לק"מ דהאי דינא דר' יוחנן דלפני זריקה לא לקי

למחא דליף אחריה בטומאה טומאה ודאי אחת הוא - דכין אי

נילף גז"ש בטומאה דכתיב דאשר יקרב סוף סוף לא כתיב טומאה

אלא לאחר זריקה אי משום דכל מהור יאכל בשר גלי אחזקתו טומאה דמייירי

לאחר זריקה אי משום דאשר יקרב גלי אחזקתו דבקרבו מחיריו משהני

אבל לענין פסח הבא בטומאה לר' יהושע דליף ל' מכל מהור יאכל בשר שפיר

י"ל דמלקות איכא מנז"ל דטומאה דהיינו דנילף גז"ש בטומאה דכתיב דאשר יקרב

האריז וא"ש' לטובת הוה לן למימר דעגש גס באוכל קודם מפסח הבא בטומאה כדכ"ל לר' יהושע דחייב בבית מקדש אי לא דגלי קרא כל בשר יאכל דבעי'

בכרת ניחא לטהורים - אבל מ"מ ליכא למימר כי כתיב הוה בטומאה כיון דבקרוב דאשר יקרב גופי' אין שום גלוי דניחא לטהורים דווקא משהני

ואשכחן בבית מקדש דליכא אחריה אפי' בשעה שמוהר למחא מהם ליכנס - שפיר י"ל דאף באבילות קדש איכא אחריה וקרא דכל מהור יאכל לא ממעט

אלא מכרת וחדש שכן הוא דל"כ חקשי לר' יוחנן מ"ס מחייב ר' יהושע בבית מקדש פסח הבא בטומאה כיון דפסח באבילות קדש לגמרי - וילף

טומאה טומאה נימא אין גז"ש למחא והדר נילף מקדש מקדש דכ"ה גז"ש לפסחו לגמרי אף בבית מקדש' א"ו לא בייך למילף גז"ש מקרא דאשר יקרב

לנתיב מיעוט לפסח הבא בטומאה - ואדרבא ילפיק גז"ש איפכא קדש ממקדש להאריז אפי' פסח הבא בטומאה דבכרת דגלי קרא כל מהור יאכל גלי ומאי דלא

גלי לא גלי וא"ש ויל"ד לפני זריקה לבא בטומאה דלפני זריקה הלוי בגוף הקרבן שאינו קרוי קדש להחייב עליו משום שוה"ב עד שיקרבו מחיריו - הלכך כיון

דשמיך דלא מחייב עד לאחר זריקה אפילו אי מקרא אחרינא נפקא מ"מ עכ"פ קרא בלאחר זריקה שמיך ועל"י קמחזר - אבל בא בטומאה מילתא אחרינא הוא

ובין דבעי' ליכא גילוי דבבא בטומאה שמיך שפיר י"ל דנילף ב' אחריה מיהא מנז"ל כנ"ל וא"ש נפקא למחא שחין למחא בין לפני זריקה לבא בטומאה

בכ"ה י"ל בפסוק דר' יוחנן כר' יהושע ס"ל דדריש מיעוטא לפני זריקה מאשר יקרב וכל מהור יאכל והגש וגו' - מוקי למעוטי פסח הבא בטומאה

וגז"ש טומאה טומאה דליף ר' יוחנן הייע מקרא דאשר יקרב דשמיך קמא לא מופנה ובכרת מופנה - ומשה' בלפני זריקה שפיר אמרי' בגמרא כי כתיב

הא לאחר זריקה דהא בריתא דהאי קרא טפי' כתיב דאשר יקרב דהיינו זריקה ועלה קאי וטומאה עליו דילפת מיני' גז"ש לאחריה ש"מ אין אחריה אלא אחר

זריקה אבל לענין פסח הבא בטומאה: דלא כתיב דהאי קרא כלל שפיר י"ל דע"ג דהכרתה לאי אבא בטומאה קאי וטומאה מלין למדרש גס אבא בטומאה

ולא איכנס לן בגלוי דגלי רחמנא דבקר' אחרינא בין בלפני זריקה בין בבא בטומאה - ובין דהאי קרא גופי' לא כתיב מיעוטא לבא בטומאה אלא לפני

זריקה משה' ממעטי' לפני זריקה מאחריה - ובה בטומאה לא ממעטי' מאחריה אפי' הרעב"ן ז"ל במדועי שבועות (ז' א') דק"ה גז"ש - לא גמרי' אלא

במייבי כריתות מחייבי כריתות נסתר זה דמחילא בבא בטומאה דליכא כרת ליתא לגז"ש וז"ל צד: בל צרוע וכל זכ - בעזרת כהנים פירשתי דר' יהושע

מוקי להאי קרא לחלוק מחטת למחא דמטרע מחטת חוץ לשלש מחטות וזכ חוץ לשתי מחטות - וימא לנפש חוץ למחא אחת - וכו' שמיך דדריש הכי בספק

אלו דברים (ס"ז ע"ב) ור' אליעזר נפקא ל' הלוק מחטת דז מחטת נפש מולא יטמאו אה מחיהם ליתן מחנה לזה ומחנה לזה ומטרע מבדד יפב שלא יהיו

מחטת אחריה יושבים עמו וכו' יוארז ומכוס הכי אייהר ל' כל צרוע וכל זכ - בל צרוע וכל זכ - בעזרת כהנים פירשתי דר' יהושע

בשעה שטמאי נפש חייבים - בגמרא הנידבא בזמן שטמאי מחטת מחטת כו' אין עמאי מחטת מחטת כו' ולענין עמאי מחטת מחטת כו' יוארז

מדוקדק דבבא בטומאה נמי מחטת מחטת ליכנס ואין מחטת מחטת כלל אבל לפי לשון התורה כהנים לא אחי שפיר אין עמאי מהם חייבים - דאמו

רק חיונא ליכא הא לכתחלה נמי כרי ומיהר לענין זבים ומטרעים נימא כפי' לישנא דמ"כ דקדקו' אין זבים ומטרעים חייבים - אבל לכתחלה ודאי אכורים

ומלקות נמי איכא אבל לשון אין זבים ומטרעים משתלחין קשה - דודאי משתלחין אלא כלומר אין משתלחין שלוח הרבאן בכרת - וכו' שפי'

רש"י ז"ל בגמרא שם - וז"ל דבגמרא נקט אין משתלחין משום עמאי מחטת ובהא נקט אין חייבים אפי' זבים ומטרעים ול"ז דווקא וזה פשוט:

אין זבים ומטרעים חייבים - אם נכנס בשמיטה הפסח דהיינו מחטת עד הערב כמ"ס לעיל דכ"ה ח"ל בשם הירושלמי ואם אכל בלילה שעה ודאי מלאה

דחייב אם אכל מפסח הבא בטומאה דל"ד לקודם זריקה דמחטת זריקה אכל שמיטת מילא ערבא וגדולה מזו פסק הרמב"ם ז"ל פ"ח מה' פסוה"מ

ה"מ דלחל פסח קודם לל"י - בעובי' חייב כרת דע"ג דמחטת לל"י כ"ס האי דלא מחבר ולא מיד אכל אם אכל מפסח הבא בטומאה מבטל יום זכ

וזכר לר' יהושע דפסח בלילה משום דבעי' נשחט לטהורים וליכא ומיהר לפי' לישנא דירוש' דקדקו' הנסתר לטהורים כו' ובאיעו נסתר לטהורים - אין

חייבים עליו - דהיינו למחא בטומאה למחא מחטת אין זבים חייבים עליו לפי' ים לומר לכאורה דמבעוד יום שאינו מותר למחא חייבים עליו זבים

וחטות ויש לדמות לטהורים דאמרי' מאי דלא אשכרי לא אשכרי לכיין זבים וחטות וכמ"ס שם - אך ע"מ נראה דפסח דקריין ב' מותר למחא כיון

דשמיטת מילא ערבא - וממ"ז אי נימא דבכרת השחא אולי' אפי' בבא בטומאה הוה לן למפסח איז בחר בסוף חזיקי' מטעם דשמיטת מילא ערבא ובמ"ס ח"כ

מחילא מקרי ניסר למחא' שהרי בלילה יאכלוהו טמאי מחטת וז"ל לטהורים כנ"ל - וכן לר"א דפסח באבילות משום דליף קדש ממקדש דכאי' צירושלמי

אע"ג דודאי לית לן למילף אלא דומיא דמקדש דלא מפסח אלא בזמן כניסה לאסוקי' נכנס בלילה דחייב כמ"ס צירושלמי - ה"ל באבילות לית לן למפסח אלא

בזמן אבילות ע"מ נראה דפסח דל"ד לומר מבטל יום לכנס בלילה דהתם אבד כלהו עבודת השבח ומאי דהוה הוה - אבל כאן שמיטת מילא ערבא - ובאכל בזמן

אכלה דמי ומטעם ממ"ז כנ"ל ולר"מ דמחייב באוכל מפסח הבא בטומאה ודאי מבטל יום נמי חייב דלר"מ אין חילוק בין בא בטומאה לבא בשמיטה ח"ס:

ג או יכול טומאה בשר - כחב הכב ק"א זל ויש לו הכרח לפרש זה

שמיטת